

Chương 261: Mối Quan Hệ Giữa Olivia Và Ellen

(Số từ: 3416)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:33 PM 30/03/2023

Không phải là tôi và Ellen đã giảng hoà, vì chúng tôi chưa bao giờ thực sự cãi nhau ngay từ đầu.

Chúng tôi đã trao đổi với nhau một số vết thương lòng không rõ, và cả hai chúng tôi đã xin lỗi nhau, đặt vấn đề vào yên lặng.

Tuy nhiên, vấn đề về Harriet vẫn còn đó.

Đêm đó, tôi mời Harriet đến sân thượng tiệc trà, nơi Bertus và tôi thỉnh thoảng trò chuyện.

"Không sao đâu. Tớ đang khá hơn rồi" Harriet cố nặn ra một nụ cười và trả lời câu hỏi của tôi về tình trạng sức khỏe của cô ấy. Cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc vượt qua thử thách. Chứng kiến một xác chết là một kiểu kinh hoàng khác với những gì cô đã trải qua trước đây.

"Tớ chỉ không thể hiểu được. Tớ không thấy lý do cho một hành động khủng khiếp như vậy."

Phép thuật, về bản chất, biến điều không thể thành có thể. Tuy nhiên, người ta không thể hiểu được lý do để tham gia vào những hành động kỳ

lạ như pha trộn các chủng tộc hoặc tạo ra sự sống.

Mặc dù nước da của Harriet vẫn còn kém, nhưng cô ấy đang dần cải thiện. Dường như tìm được sự ổn định nào đó, cô nhấp một ngụm trà.

"Còn Ellen?"

"Chúng tớ đã nói chuyện, ít nhiều."

"Tớ cảm thấy nhẹ nhõm hơn rồi."

Harriet mỉm cười, vẽ mặt cô đơn.

"...Cậu nói rằng cậu đã chiến đấu với một đám quỷ ma ở Darklands."

"Vâng chúng tớ đã làm thế."

"Tớ đang vật lộn chỉ vì nhìn thấy một thứ như vậy, tớ không thể tưởng tượng được cậu và Ellen đã phải vất vả như thế nào."

Chúng tôi đã trực tiếp chiến đấu chống lại những sinh vật đáng sợ, và Ellen đã đích thân xử lý con chimera.

Harriet đang vật lộn chỉ vì chứng kiến hậu quả của trận chiến của chúng tôi.

Tôi muốn nói với cô ấy rằng bản chất của cuộc đấu tranh của chúng tôi là khác nhau, nhưng có vẻ như cô ấy đang cân nhắc về sự yếu đuối của chính mình trong thời điểm khó khăn này.

"Nếu không có cậu, Ellen đã chết rồi."

"...Tất cả những gì tớ làm là sử dụng một cuộn giấy."

"Điều đó không có nghĩa là những gì tớ nói là sai."

Harriet im lặng nhìn tôi.

Nếu Harriet không ở đó, có lẽ Ellen đã chọn không đánh nhau. Tuy nhiên, một khi quyết định đã được đưa ra, vai trò của Harriet là vô cùng quan trọng.

Ngay cả khi cô ấy nghĩ rằng hành động của mình là không đáng kể, họ đã giúp đỡ quyết định.

"Tớ sẽ cố gắng hơn nữa."

Harriet nói, nhìn chăm chăm vào đêm thu tối tăm.

"Cậu đã cố gắng hết sức rồi."

Harriet nhìn lại tôi.

"Mặc dù vậy, tớ có thể làm tốt hơn."

Tôi không rõ nó bắt đầu từ khi nào, nhưng mỗi nụ cười của Harriet dường như nhuộm màu buồn bã.

"Tớ sẽ ở lại đây trong thời gian nghỉ."

Sinh hoạt câu lạc bộ nghiên cứu phép thuật.

Harriet dường như đã quyết định không trở về nhà mà thay vào đó cống hiến hết mình cho công việc nghiên cứu của cô ở đó.

Trên nét mặt của Harriet lộ rõ sự khao khát sức mạnh. Có lẽ việc chứng kiến trận chiến dũng cảm của Ellen đã gợi lên điều gì đó trong cô.

Có vẻ như tôi không phải là người duy nhất cảm thấy mình sắp hết thời gian.

Nó có thể là ảnh hưởng của tôi?
Cả Ellen và Harriet đều có vẻ bồn chồn.

Tôi phải lấy thông tin từ Black Order. Hơn nữa, nếu một tình huống không thể tránh khỏi phát sinh, tôi phải sử dụng thân phận là Ma vương cuối cùng của mình.

Ngay cả khi đó chỉ là giả vờ, tôi phải đi trên con đường của Ma vương tiếp theo. Người thừa kế ma giới không có lai lịch chẳng qua là con mồi dễ dàng, không cần đề phòng.

Mọi người phải biết rằng Ma vương tiếp theo tồn tại.

Đối với điều đó, một lượng nhân lực tối thiểu là cần thiết.

Hội đồng ma cà rồng.

Bất kể ý muốn của họ là gì, tôi định đặt họ dưới sự kiểm soát của mình.

Tuy nhiên, không chắc liệu những tên ma cà rồng già, những kẻ sợ Thánh kiếm, có sợ tôi hay không.

Chúa tể ma cà rồng dường như hầu hết đều là pháp sư, và có khả năng thu được manh mối về Black Order từ họ.

Black Order đã quyết định tiếp cận tôi và tôi đã đồng ý cung cấp cho họ thông tin về Cantus

Magna. Tuy nhiên, tôi không mong đợi họ sẽ tiếp cận tôi trong tương lai gần.

Họ có thể đã tiêu diệt Aaron Mede, nhưng họ sẽ không giết tôi chỉ vì tôi cung cấp thông tin sai lệch.

Họ đã biết tôi là một cá nhân khác thường sai khiến Chúa tể ma cà rồng làm tay sai của mình.

Không có chuyện họ sẽ đẩy tôi về phía để chế.

Rốt cuộc, nó sẽ xuất hiện như một nhân vật phản diện đẩy người khác.

Vì vậy, vẫn còn thời gian trước khi Hội đồng Ma cà rồng được triệu tập.

Kỳ thi cuối kỳ đang đến gần.

Sau trận chung kết, sẽ có một lễ hội, và sau lễ hội, kỳ nghỉ đông sẽ đến.

Càng bận rộn, cảm nhận sự trôi qua của các mùa càng khó khăn, và tôi cũng không ngoại lệ.

Mùa thu ngắn ngủi đã tàn phai.

Không hẳn do bận rộn, mà vì đó là bản chất của mùa thu và mùa xuân.

Ngay khi bạn nghĩ rằng chúng đã đến, các mùa đã trôi đi xa xăm.

*Sarak

Tiếng giã lên lá rụng vang vọng khắp sân trường.

"Đây là gì?"

Tôi phúi một chiếc lá du rụng khỏi đầu Ellen. Cô đang đứng yên, dựa lưng vào lối vào ký túc xá.

Không để ý đến chiếc lá lớn đội trên đầu như một chiếc mũ, Ellen chăm chú nhìn tôi.

Nói chính xác, cô ấy đang nhìn chăm chăm vào người bên cạnh tôi.

"Vẻ mặt của cô luôn thay đổi khi cô nhìn thấy senpai của mình, phải không?"

"...Cái gì?"

Ellen đang lờm Olivia Lanze.

"Cô có vấn đề gì với tôi không?"

"KHÔNG."

"Cô có không thích tôi có mối quan hệ như vậy với Reinhardt?"

"Aahh, em còn đang nói cái gì thế?! Nếu còn nói nhảm nữa thì, đi thôi!"

Tôi tình cờ gặp Ellen trước ký túc xá khi đang trở về sau một công việc lặt vặt với Olivia Lanze. Olivia nhú mào, nhìn Ellen, người vì lý do nào đó đang nhìn cô bằng ánh mắt thù địch.

Gần đây, tôi có việc với Olivia và chúng tôi đã chạm trán nhau như thế này vài lần.

Ellen và Olivia có một mối quan hệ tồi tệ.

Tuy nhiên, thực tế là mối quan hệ của họ không tốt ngụ ý rằng có một số vấn đề giữa mối quan hệ giữa họ.

Họ đã bao giờ có một tình thế như vậy? Tôi không chắc.

"Nếu tôi trẻ hơn năm tuổi, cô sẽ không thể đứng về phía Reinhardt, cô biết không? Tôi cũng có thể dạy anh ấy nhiều điều."

Trước lời nói của Olivia, Ellen nhếch mép.

Đây là gì?

Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy có biểu hiện này trước đây.

Với một nụ cười chế nhạo rõ ràng, Ellen vặn lại, "Thật tuyệt khi lớn tuổi."

"C-cái gì?! Tôi mới hai mươi hai, cô biết đấy! Tôi vẫn còn trẻ! Tôi đang ở thời kỳ đỉnh cao!"

"Dù sao đi nữa, cô lớn hơn cả tôi và Reinhardt. Năm tuổi."

"C-cái gì?! Reinhardt! Em có thể đánh cô ấy không?"

Dường như bị đánh bại, Olivia bối rối nhìn tôi.

"...Tại sao em lại xin phép anh?"

"Cứ thử đi."

Với sự tự tin, Ellen nghiêng đầu.

Ellen...

Tại sao cậu làm như thế này? Cậu không thường như thế này!

Olivia quay đầu đi, thở hắt hển.

"Hừm! Tôi đang kiểm chế vì ~~anh ta~~ không thích bạo lực! Tốt nhất cô nên nhớ điều đó!"

Olivia lè lưỡi và đi vào ký túc xá.

Cô gái đó.

Mọi thứ về cô ấy đều tốt. Thật sự tốt.

Nhưng đôi khi, Olivia chọn làm những điều khiến tôi thực sự muốn đánh cô ấy. Ellen nhìn Olivia bỏ đi rồi hướng ánh mắt sang tôi.

"Có nhất thiết phải thân thiết với người đó không?"

"...Tại sao cậu lại nói như vậy?"

"Tớ ghét cô ta. Con người đó."

Ellen rõ ràng là tức giận.

"Tại sao? Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tớ không biết. Tớ chỉ ghét cô ta. Cô ta thật phiền phức."

Đây là lần đầu tiên Ellen bày tỏ cảm xúc của mình một cách thật thà như vậy.

"Ừm... Cô ấy đã giúp tớ rất nhiều, và... tớ vẫn cần cô ấy vì một số lý do không thể tránh khỏi..."

"...Nó quan trọng không?"

"Ừ, cực kỳ."

Tôi biết sẽ không tốt cho mọi người khi thấy Olivia Lanze đến gần tôi, nhưng lần này tôi không thể làm khác được vì điều đó thực sự cần thiết.

Ellen không thể tranh cãi với sự thật rằng điều đó là không thể tránh khỏi, nhưng cô ấy trông vẫn rất khó chịu.

"Cậu nên làm một điều gì đó với cô ấy."

"Tớ nên làm gì..."

"Cậu hành động không dứt khoát, vì vậy cô ấy tiếp tục làm điều đó."

Cơn giận của Ellen giờ hướng thẳng vào tôi. Ánh mắt lạnh lùng của cô ấy khiến tôi cảm thấy như thể cơ thể mình đang đóng băng.

"Hay là cậu thích cô ấy làm thế?"

"Không, không hề. Tớ không thích."

"Có vẻ như cậu thích. Và Giả vờ không thích nó."

"Không! Tớ không! Tớ thực sự ghét điều đó!"

Có chuyện gì với cô ấy...

Tại sao cô ấy mắng tôi như một người bạn gái không thể quản lý bạn trai của mình?

Tôi không thể tìm được từ thích hợp trong tình huống kỳ lạ này.

‘Cậu nghĩ cậu là ai?’

Nếu tôi thốt ra bất cứ điều gì tương tự từ xa, có vẻ như tôi sẽ bị cắt lưỡi hoặc bị rách cổ họng.

Cô ấy thực sự đáng sợ.

"Vâng, ngăn cô ấy lại đi."

"Ờ... Vâng..."

Cuối cùng, tôi đáp lại như một người bạn trai không thể kiểm soát được các cô gái quanh mình.

Đơn giản là có quá nhiều việc phải làm.

Nếu mọi thứ liên quan đến Cánh cổng được coi là 'nhiệm vụ', thì thực sự có quá nhiều nhiệm vụ phải xử lý.

Đối phó với các vấn đề khác nhau phát sinh từ các mối quan hệ của con người có cảm giác như nó có thể khiến một người bị chẻ đôi.

Do đó, việc theo đuổi học thuật, trách nhiệm chính của học sinh, đã bị đẩy xuống phía sau.

Nếu tôi đặt cuối cùng thời gian này, nó sẽ là nguy hiểm. Vì vậy, tôi sẽ không cố tình kết thúc cuối cùng, nhưng tôi chắc chắn ở thứ hạng thấp hơn.

"Vì vậy, xin em hãy thể hiện một số kiểm chế lại."

"Bày tỏ tình cảm của mình thì có gì sai chứ?"

Cuối cùng, làm theo hướng dẫn của Ellen để nói chuyện với Olivia đã khiến Olivia bĩu môi và cầu nhàu với một tiếng "Hừm!"

"...Thành thật mà nói, có vẻ như anh đã có một lời hứa nào đó với em! Nhưng anh không có ý định kết hôn với em!"

Trước sự bùng nổ của tôi, miệng Olivia há hốc ra và mặt cô ấy tái đi.

"T-thật sao...?"

"Sao em lại hốt hoảng thế!"

Chẳng phải tôi đã liên tục nhấn mạnh rằng, trong khi tôi thực sự thích Olivia, nhưng tôi không có hứng thú theo đuổi một mối quan hệ lãng mạn sao?

"Anh tưởng... em chỉ trêu chọc anh hết mình cho vui thôi..."

"Aahh, em cảm thấy choáng váng..."

"Chà, nếu không phải bây giờ, có lẽ anh sẽ thích em trong tương lai?"

Nụ cười rạng rỡ của Olivia khiến tôi như mất trí.

Lời nói không đến được với cô ấy.

"Tsk, nếu anh định lợi dụng em như thế này và thậm chí không cho em nghỉ ngơi, anh biết em có thể tức giận như thế nào, phải không? Sau đó,

anh sẽ không biết em có thể đáng sợ như thế nào đâu."

Olivia đã có một điểm.

Tôi không thể nói bất cứ điều gì để đáp lại lập luận của cô ấy rằng, trong khi tôi cần cô ấy và sử dụng cô ấy theo ý muốn, tôi không thể giải quyết vấn đề này.

Ngay cả bây giờ, tôi vẫn đang lợi dụng cô ấy.

"Em thích Ellen đến mức lờm cô ấy như vậy à?"

"Đó không phải là vấn đề."

"Nếu nó không phải là vấn đề, vậy thì là gì?"

Vẻ mặt của Olivia đột nhiên cứng lại, và cô ấy dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

"Em chỉ nói một điều thôi. Cô gái đó có làm gì sai với em không sao? Không, không có chuyện đó đâu."

Olivia giờ đã nghiêm túc.

"Nhưng em không thích cô ấy. Đó là điều em không thể làm khác được. Đừng bảo em không ghét cô ấy, không quấy rối cô ấy và không gây chiến với cô ấy. Anh biết điều đó, phải không?"

Với đôi môi hơi mím lại, Olivia nhìn tôi.

"Anh càng nói những điều như thế, em sẽ càng ghét cô ấy vô cùng hơn."

*Bang!

Nói xong, Olivia đóng sầm cửa lại với một tiếng động lớn.

Tại sao tôi phải chịu đựng những điều như vậy?

Mặc dù nó có thể đáng sợ, nhưng nếu bạn nghĩ về nó, tất cả những điều này đang được thực hiện để cứu thế giới.

Tại sao tôi phải trải nghiệm những vấn đề nhỏ nhất này?

"Tôi cũng ghét người đó."

Harriet gật đầu đồng ý.

"Tuy nhiên... người ta nói rằng trước khi tất cả những chuyện này xảy ra, cô ấy là một người vô cùng tốt bụng..."

Trước lời của Adelia, Liana lắc đầu.

"Cô ấy đúng là... vô lại, Senpai đó."

"Một tên lưu manh...?"

Adelia có vẻ ngạc nhiên trước sự mô tả khắc nghiệt của Liana.

*nom nom nom

Ellen, người khởi xướng cuộc trò chuyện này và là người gợi ý đi ăn bên ngoài, đang ăn ngẫu nhiên năm món ăn khác nhau. Cô ấy có vẻ khác hơn bình thường.

Không hiểu sao cô ấy lại tỏ ra hung hăng ăn uống như để giải tỏa căng thẳng và tức giận.

Khi Liana hỏi cô ấy về điều đó, Ellen thừa nhận rằng cô ấy không thích một Olivia Lanze nào đó, người đã dành thời gian cho Reinhardt. Lúc này, lần đầu tiên trong đời, Ellen nói xấu một ai đó.

Harriet đồng ý, Adelia không biết, và Liana gọi cô là một kẻ vô lại.

"Nhưng, không phải Reinhardt và Olivia rất hợp nhau vì cậu ta cũng là một kẻ đáng khinh sao?"

Ellen và Harriet nhìn chăm chăm vào Liana khi nghe nhận xét ngây thơ của cô.

"Tại sao? Tớ sai sao?"

"..."

"..."

"Hừm, yé..."

"Cái gì?"

Liana de Grantz có sở trường là không biết gì trong những tình huống đặc biệt.

Liana, người không đói lắm, đã gọi một món salad pho mát và đang nhấm nháp nó.

"Senpai đó thực sự đeo bám một cách kỳ lạ. Reinhardt dường như cũng không thích điều đó, nhưng xét đến việc cậu ấy không xa lánh cô ấy, cậu ấy có thể quan tâm... Ôi, tại sao tớ đột nhiên cảm thấy lạnh thế này? Lạnh đến thế sao?"

Khi Liana tiếp tục nói một cách thờ ơ, cô rùng mình vì một cơn ớn lạnh đột ngột. Tất nhiên, cô ấy

không nhận ra rằng đó là do cái lườm lạnh lùng của Ellen.

"Thật khó chịu khi cô ấy nhận thức được vẻ đẹp của mình và phô trương nó một cách trơ trẽn. Thật kinh tởm."

Không ai trong bàn có bất cứ điều gì để nói về điều đó.

Olivia Lanze.

Mặc dù danh hiệu thánh nữ của Eredian đã biến mất từ lâu nhưng vẻ ngoài nổi bật của cô vẫn không thay đổi. Ngay cả Reinhardt, người tỏ ra không thích, cũng không thể phủ nhận việc thỉnh thoảng anh bối rối hoặc đỏ mặt khi ở gần cô.

Thật khó chịu khi thấy cô ấy gắn bó với Reinhardt ở mức độ quá mức.

Đương nhiên, người ta sẽ nghĩ, "cô ấy quá dựa vào vẻ ngoài của mình."

"Vì vậy, những gì cậu muốn làm về chuyện đó là gì?"

"...Không phải là tớ muốn làm gì đó. Tớ chỉ không thích cô ấy. Cô ấy luôn gây sự với tớ mà không có lý do."

Ellen nói điều này và tập trung vào bữa ăn của mình.

Mặc dù Ellen luôn ăn rất nhiều, nhưng việc ăn uống vô độ ngày nay dường như là do căng thẳng.

"Cãi nhau với cậu?"

"Đúng vậy."

Olivia Lanze sẽ khiêu khích Ellen một cách vô nghĩa bất cứ khi nào con đường của họ gặp nhau. Điều này đã xảy ra khá lâu rồi chứ không phải mới đây.

Kể từ sau sự cố tại sự kiện gây quỹ, cô ấy luôn châm chọc Ellen mỗi khi họ gặp nhau.

Vì sống trong cùng một ký túc xá nên thỉnh thoảng họ không thể không chạm mặt nhau.

‘À, xin chào? Bạn của Reinhardt sao?’

‘Hãy chăm sóc tốt cho Reinhardt của tôi nhé!’

‘Cô không nên đến quá gần Reinhardt, cô biết tại sao, phải không?’

‘Ồi chao, cô thật ra cũng khá xinh đẹp. Dù sao cũng không bằng tôi.’

‘Cô giỏi đánh nhau nhỉ? Nhưng đừng quá khắt khe với Reinhardt của tôi nhé.’

‘Xin lỗi, tôi không thể lấy cô làm đối thủ của mình.’

‘Ồ, cô có tức giận không? Cô sẽ đánh tôi à? Tôi sẽ nói với Reinhardt. Cô có ổn với điều đó không?’

Khi Ellen nghĩ về điều này, cô ấy nắm chặt chiếc nĩa của mình.

Cô càng nghĩ về nó.

Cô ấy càng tức giận hơn.

ừm

Mọi người tròn xoe mắt nhìn chiếc nĩa uốn cong dưới tay cầm của cô.

Nhưng cuối cùng.

Ellen không phải kiểu người thích trả thù, ngay cả khi cô ấy không thích ai đó.

Harriet cũng vậy, người cũng không thích Olivia.

Trong trường hợp của Harriet, cô ấy đã từng như vậy, nhưng bây giờ thì không.

"Hmm... Nhưng Senpai đó hơi mơ hồ."

"Ý cậu là gì?"

Trước câu hỏi của Adelia, Liana nhún vai.

"Chắc hẳn cô ấy đã nhập học với chuyên ngành thần lực. Nhưng nếu cô ấy từ bỏ đức tin của mình, cô ấy sẽ tốt nghiệp bằng gì? Tốt nghiệp với chuyên ngành thần lực thì thật lạ phải không?"

Nghe những lời đó, nét mặt của mọi người trở nên khác thường.

"ĐÚNG VẬY."

Mặc dù họ không có lý do gì để lo lắng về việc tốt nghiệp của một Senpai khó ưa, nhưng mọi người đều trở nên tò mò.

Làm thế quái nào mà Olivia Lanze dự định tốt nghiệp được?

"Tớ không biết."

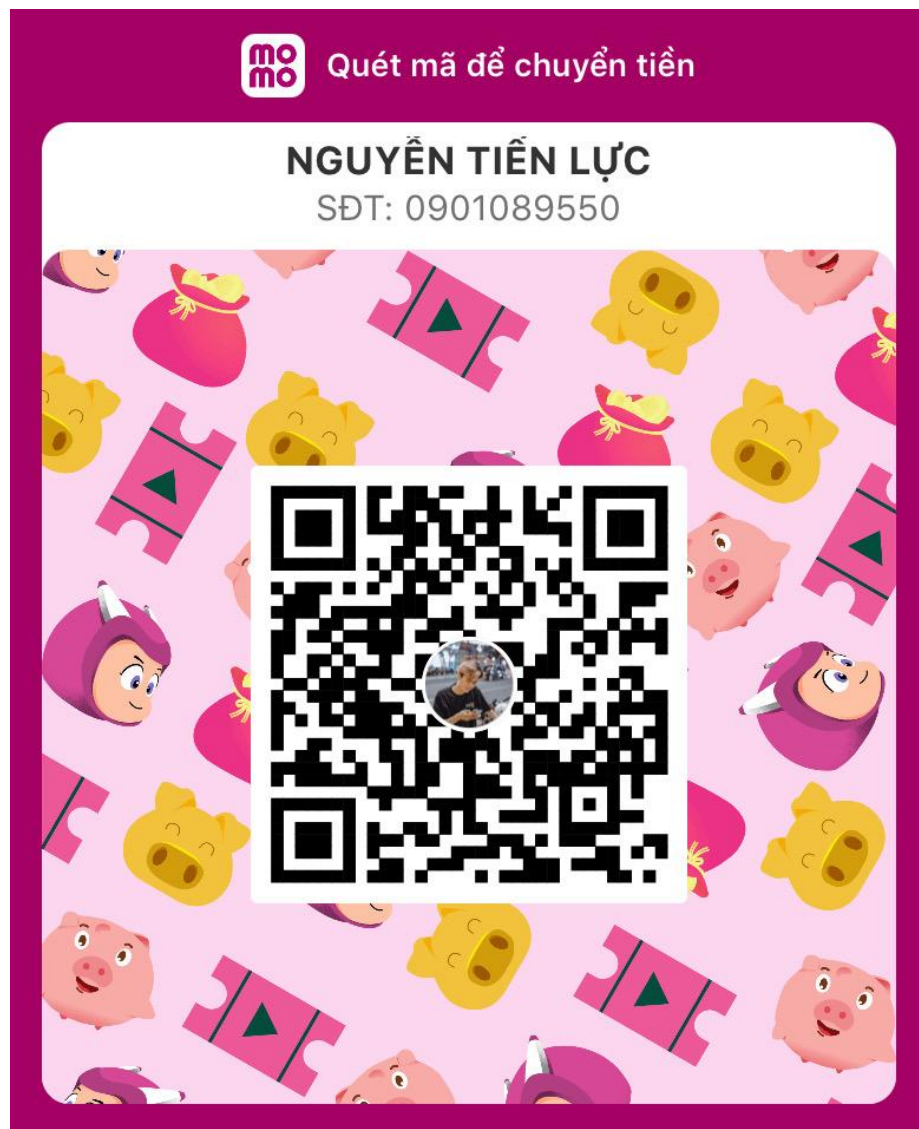
Ellen nhanh chóng ăn hết năm món mình gọi, hớp một ngụm nước, mắt long lanh.

"Nếu cô ấy cứ thế này, tớ sẽ không nường tay đâu."

"Làm ơn, làm ơn... Kiểm chế lại đi, Ellen..."

Mặc dù Harriet thầm hy vọng Ellen sẽ làm gì đó, nhưng cô sợ một sự cố khủng khiếp có thể xảy ra, vì vậy cô giục Ellen tạm thời kiểm chế.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading